

der foretrække en Kirkedag, hvad jo i Virkeligheden er noget ganske andet end det, man her har foreslaet. Nu har jeg meget rigtig udtalt, hvad den ærede Ordfører citerede, dels til Biskopperne, dels tidligere i Folketinget og dels til den første Deputation, som var hos mig, at jeg ikke nærrede noget Ønske om en Kommission. Naar jeg sagde det, var det af den Grund, at jeg ikke troede, at en Kommission vilde fremme Sagen, thi det, man ønsker en Kommission til, er ikke blot at tage Tanken om Menighedsraad under Overvejelse, men Meningen er, at den skal beskæftige sig med hele det kirkelige Forfatningsspørgsmaal foruden med Lovforslaget om Menighedsraad, og det tror jeg ikke vil fremme Sagen. Derigennem vækker man ikke Menighedens Kærlighed til Folkekirken og dens Interesse for den kirkelige Lovgivning. Derigennem naar man kun til efter et Par Aars Forløb at faa en stor Betænkning. Imidlertid have Rigsdagens Interesser samlet sig om andre Spørgsmaal, og saa ligger hele Sagen maaske atter hen en Menneskealder. Det kan dog ikke være Idealet for dem, som ønske kirkelige Reforme fremmet, at man med Mellemrum af 20—30 Aar faar Kommissionsbetænkninger skaffet til Veje og intet andet. Jeg nærrede derfor, som jeg flere Gange har sagt, intet Ønske om en saadan Kommission, men da dette Spørgsmaal ikke havde været forhandlet mellem Rigsdagen og mig, og jeg derfor ikke kendte Rigsdagens Stilling til det, saa udtalte jeg mig, som jeg gjorde, og sagde: Hvis Rigsdagen ønsker det, vil jeg selvfølgelig bøje mig derfor. Nu har Sagen været for i Rigsdagen. Henvendelser ere skete til begge Rigsdagens Ting, og Adresser ere fremlagte paa Rigsdagens Bord. I Folketinget har man forhandlet Lovforslagene. Man har set paa disse Adresser, men man har ikke der fremsat noget Forslag om en Kommission. Dette har man udtrykt ved at vedtage Forslagene og sende dem herop. Her udtaler man nu Ønsket om at faa en Kommission. Jeg har i den Anledning sagt til Udvalget det samme, som jeg for Resten har sagt tidligere, og som jeg ogsaa har sagt til Biskopperne, hvad der staar i de Udtalelser, som ere citerede, nemlig at jeg nok kan gaa med til en Kommission om visse Spørgsmaal, om det egentlige store Forfatningsspørgsmaal, om gejstlige Domstole og mange andre Ting, hvorimod jeg tror, det er forkert, naar man vil standse dette Arbejde her for at faa en

Kommission nedsat, thi paa den Maade faar man ikke det Grundlag skabt, som er uomgængelig nødvendigt, naar man vil have den kirkelige Lovgivning til at glide her i Landet, man faar ikke Menighedens Interesse vakt, og uden den naa vi intet — det er min Overbevisning; det lærer 50 Aars Historie — men med den kan det lykkes os at naa fremad, om end langsomt, det tror jeg ganske vist. Der er saa megen Gnidningsmodstand til Stede og saa liden Øvelse i at arbejde paa kirkelige Reforme, at det ikke vil blive let. Og der er ogsaa saa mange Ønsker om at faa noget langt mere radikalt og yderliggaaende end det af mig foreslaaede. Det er i Virkeligheden, det indrømmer jeg, meget moderat og meget maadeholdent. Som sagt, Interessen maa vækkes, og Interessen vækkes ikke ved den Vej, som de Herrer her agte at gaa. Imidlertid er der, som jeg først sagde, det glædelige ved dette Forslag, at man dog nu har begyndt at røre paa sig, at Sagen er kommen ud af Svøbet og ikke, som hidtil, behøver at forhindre ethvert Arbejde paa at naa Fremskridt.

S. Jensen: Naar man tager det lille foreliggende Lovforslag i Haanden og betragter dets Indhold, saa falder man lidt i Forundring over, at Forslagsstillerne have brugt $3\frac{1}{2}$ Maaned af indeværende Samling, og i Grunden en Maaned af forrige Rigsdagssamling, til at bringe det frem for Lyset. Forslagsstillerne udgøre jo nemlig Flertallet af det Udvalg, som blev nedsat i Oktober Maaned for at behandle de fire kirkelige Lovforslag. Dem er der ikke gjort noget ved, det bemærker jo Flertallet selv i den afgivne Beretning. Derimod har man altsaa nu bragt dette Forslag frem. Nu skylder man ganske vist Sandheden at tilføje, at det, Striden har staaet om, egentlig ikke har været Lovforslagets Indhold, men hvorledes det skulde bringes frem, og hvad Navn det skulde have. Af den Beretning, Udvalget afgav i Fjor, fremgaar det, at man da havde Lovforslaget formet i alt væsentligt, som det nu foreligger, man var bare ikke enig, om det skulde stilles som Dagsorden, eller hvordan det skulde frem. Og det er det samme Spørgsmaal, Forhandlingen har drejet sig om i Kirkeudvalget i Aar, nemlig om det foreliggende Forslag skulde stilles som Ændringsforslag, hvad Mindretallet fandt i og for sig urigtigt, eller om det skulde stilles som en Dagsorden. Dernæst var man ikke enig om,